

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Vyšší odborná škola zdravotnická, managementu a veřejnosprávních studií, s. r. o.**, se sídlem Ledecká 1365/35, Plzeň, zast. Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023, č. j. 5 A 188/2016-178,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2023, č. j. 5 A 188/2016-178, **se z r u š u j e** ve výrocích II. a III.
- II. Žaloba proti zásahu žalovaného spočívajícímu v zadržování části dotace představující nepřímé náklady čerpané v rámci Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost na realizaci projektu „Podpora výuky studijních oborů dálkové formy zavedením e-learningové podpory, vytváření studijních opor ve spolupráci s odborníky z praxe“, reg. č. CZ.1.07/2. 1. 00/32.0032, ve výši 143 630,93 Kč **s e o d m í t á**.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasačních stížnostech v celkové výši **41 417,42 Kč** k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Bc. Kláry Luhanové, advokátky se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 12. 2011, č. j. 16129/2011-466, byla žalobkyni poskytnuta „dotace s nepřímými náklady“ ve výši 4 054 699,48 Kč na úhradu nákladů souvisejících s realizací projektu „Podpora výuky studijních oborů dálkové formy zavedením e-learningové podpory, vytváření studijních opor ve spolupráci s odborníky z praxe“. První část dotace ve výši 1 419 144 Kč byla žalobkyni poskytnuta ve formě zálohy na účelově

vázaný projektový účet, další části dotace měly být poskytovány na základě žádostí o platbu. Způsobilé výdaje, na jejichž úhradu byla dotace určena, měly formu přímých a nepřímých nákladů, přičemž přímé náklady měl příjemce dotace doložit a nepřímé náklady se považovaly za způsobilé ve výši 18 % způsobilých přímých nákladů (část II bod 4. *Způsobilé výdaje* odstavce 3., 3.1 a 3.2 rozhodnutí o poskytnutí dotace).

[2] Dne 17. 6. 2014 doručil žalovaný žalobkyni „Oznámení příjemci podpory rozhodnutí Řídícího orgánu OP VK ve věci nezpůsobilosti výdaje projektu“ z téhož dne, č. j. MSMT-15976/2014-1, kterým potvrdil již dříve shledané nesrovnalosti ve výdajích žalobkyně spojených s veřejnou zakázkou na dodávku zařízení a vybavení vypsanou dne 6. 6. 2012. Žalovaný zkrátil dotační výdaje o částku 941 580,53 Kč. Před tímto oznámením proběhla u žalobkyně daňová kontrola, při které správce daně nezjistil porušení rozpočtové kázně ohledně sporné veřejné zakázky (zpráva o daňové kontrole podepsaná žalobkyní dne 10. 7. 2013, č. j. 1247955/13/2300-04705-402662). Žalovaný však setrval na tom, že v zadávacím řízení došlo k porušení zásady diskriminace.

[3] Žalobkyně se před městským soudem domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřovala v zadržování části dotace ve výši 941 580,53 Kč i přes výsledek daňové kontroly a neexistenci rozhodnutí o odnětí dotace. Domáhala se určení nezákonnosti tohoto zásahu a uložení zákazu žalovanému v porušování jejího práva pokračovat.

[4] Městský soud žalobu nejprve odmítl usnesením ze dne 25. 10. 2019, č. j. 5 A 188/2016-75, pro nepřipustnost. Shledal, že žalobkyně se měla bránit žalobou proti rozhodnutí o krácení dotace, za které považoval oznámení ze dne 17. 6. 2014. Kasační stížnost žalobkyně proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 1. 2021, č. j. 9 Afs 314/2019-38, jelikož se se závěrem městského soudu ztotožnil.

[5] Tento rozsudek však byl k ústavní stížnosti žalobkyně zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. IV. ÚS 690/21, pro porušení základního práva žalobkyně na zákonného soudce zaručeného v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Devátý senát byl Ústavním soudem zavázán, aby postupoval podle § 17 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu, neboť mezi tříčlennými senáty Nejvyššího správního soudu (druhým a devátým) existoval rozpor ohledně výkladu závěrů rozšířeného senátu přijatých v usnesení ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015-48, č. 3579/2017 Sb. NSS, v důsledku kterého byla rozdílně hodnocena povaha oznámení ze dne 17. 6. 2014. Devátý senát proto, vázán závazným právním názorem vyjádřeným v nálezce Ústavního soudu, postoupil usnesením ze dne 24. 6. 2021, č. j. 9 Afs 314/2019-69, projednávanou věc rozšířenému senátu s otázkou, zda je oznámení žalovaného ze dne 17. 6. 2014 rozhodnutím podle § 65 s. ř. s.

[6] Rozšířený senát rozsudkem ze dne 14. 12. 2022, č. j. 9 Afs 314/2019-78, č. 4432/2023 Sb. NSS, usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, jelikož odmítnutí žaloby bylo nezákonné. Konstatoval, že je třeba rozlišovat, zda porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek souvisí s použitím již vyplacených prostředků dotace, nebo s dosud nevyplacenými, což městský soud nezkoumal. V projednávané věci obsah spisu nasvědčoval tomu, že přinejmenším částka představující přímé náklady byla uhrazena z dotačních prostředků, tudíž by žalovaný mohl rozhodnout toliko o dočasném pozastavení

pokračování

výplaty další části dotace. Žalovaný by neměl pravomoc posoudit, zda došlo k porušení pravidel a rozpočtové kázně, a rozhodnout o definitivním krácení dotace, taková pravomoc náleží správci daně. I pokud by tedy oznámení ze dne 17. 6. 2014 bylo rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jednalo by se dle rozšířeného senátu o rozhodnutí nicotné. Rozšířený senát vyslovil právní názor, že: „*Přípustnosti zásahové žaloby podle § 85 s. ř. s. proti jednání správního orgánu odvíjejícímu se od nicotného rozhodnutí nebrání skutečnost, že určení nicotnosti takového rozhodnutí se žalobce mohl domáhat žalobou podle § 65 s. ř. s.*“. V závěru svého rozsudku rozšířený senát připustil, že nelze vyloučit, že přímé náklady z dotačních prostředků uhrazeny nebyly, a ohledně nepřímých nákladů konstatoval, že není ze spisu zřejmé, zda došlo k jejich skutečnému čerpání z projektového účtu, tedy zda byly uhrazeny z dotačních prostředků. Není tudíž vyloučeno, že bude namíste učinit odlišný závěr než u nákladů přímých.

[7] Městský soud rozhodl o žalobě znovu nyní napadeným rozsudkem tak, že zásah žalovaného spočívající v trvalém zadržování části dotace ve výši 797 949,60 Kč prohlásil za nezákonný (výrok I.), ve zbylém rozsahu žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Městský soud shledal, že ve vztahu k přímým nákladům na spornou veřejnou zakázku ve výši 797 949,60 Kč žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout o trvalém nevyplacení, jelikož žalobkyně tuto částku odčerpala z projektového účtu, tedy z již poskytnutých prostředků dotace. Rozhodnutí žalovaného o trvalém zadržování přímých nákladů je tedy nicotné, a jeho závěr o nezpůsobilosti těchto výdajů je navíc v rozporu se zprávou o daňové kontrole. Trvalé zadržování přímých nákladů je proto nezákonným zásahem. V případě nepřímých nákladů ve výši 143 630,93 Kč (18 % z částky přímých nákladů) naopak nejde o sumu odčerpanou z projektového účtu žalobkyně, ale z jejího vlastního provozního účtu, proto byl žalovaný oprávněn rozhodnout o finálním nevyplacení části dotace odpovídající těmto nákladům. Tento postup nezákonným zásahem není. O náhradě nákladů řízení městský soud rozhodl podle úspěchu ve věci, který považoval za stejný. Žalobkyně požadovala ukončení zadržování jak přímých, tak nepřímých nákladů a soud rozhodl o oprávněnosti jen jednoho ze dvou požadovaných nároků.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek městského soudu ve výrocích II. a III. kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhla napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně posoudil otázku nepřímých nákladů a z toho vyplývající pravomoci žalovaného o nich rozhodnout. Uvedla, že skutečné nepřímé náklady neodpovídaly těm, které mohla z dotace čerpat. Nepřímé náklady byly určeny jako 18 % přímých nákladů. Zpochybnila proto, že by z provozního účtu čerpala přesně částku 143 630,93 Kč. Skutečné nepřímé náklady byly vyšší. Poukázala na to, že dne 28. 11. 2012 realizovala platbu 340 594,80 Kč za administraci projektu. Dle stěžovatelky navíc není podstatné, ze kterého účtu prostředky čerpala, ale „celková realizace dotace“. Režim nepřímých nákladů proto musí být stejný jako přímých a žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout o konečném odnětí této části dotace.

[10] Stěžovatelka namítla, že bylo opomenuto, že u nepřímých nákladů se jedná o paušální částku, na kterou vznikne nárok, jestliže vznikl nárok na přímé náklady. Jestliže jí tedy vznikl nárok na přímé náklady ve výši 797 949,60 Kč, musel jí vzniknout i nárok na nepřímé náklady ve výši 18 % nákladů přímých. Nepřímé náklady sdílí osud přímých bez ohledu na to, jak byly uhrazeny, proto ani o nich nebyl žalovaný oprávněn rozhodnout.

[11] Dle stěžovatelky Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78 konstatoval, že je podstatné, zda došlo či nedošlo k vyplacení předmětných prostředků, a to i ve fázi předfinancování. Jelikož se jednalo o první platby, je zřejmé, že jak přímé, tak nepřímé náklady byly v této fázi předfinancovány, tedy žalovaný nebyl oprávněn je krátit. Nebyl tedy respektován názor NSS.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout, označil ji za nedůvodnou a plně se ztotožnil s napadeným rozsudkem. Nesouhlasil s námitkou, že městský soud nerespektoval závěry rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78. Nejvyšší správní soud konstatoval, že pro posouzení pravomoci žalovaného rozhodnout o trvalém či dočasném krácení dotace je rozhodné, zda se rozhodnutí týká již vyplacených nebo nevyplacených prostředků, jinými slovy zda došlo ke skutečnému čerpání nákladů z projektového účtu, tedy zda byly náklady uhrazeny z dotačních prostředků. Z toho městský soud vyšel a konstatoval, že nepřímé náklady stěžovatelka nevyčerpala z vyplacených dotačních prostředků, což navíc učinila nesporným. Nemohl proto konstatovat nezákonný zásah, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že nepřímé náklady jsou paušálně odvozeny od přímých.

[13] Za lichý považuje žalovaný i argument stěžovatelky, že nepřímé náklady jsou závislé na přímých. I kdyby mezi těmito výdaji existovala věcná provázanost co do stanovení výše, nevylučovalo by to automaticky pravomoc žalovaného rozhodnout o nevyplacení části dotace připadající na nepřímé náklady. Přímé a nepřímé náklady nemohou být právně provázané, jejich dělení navíc připustil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78. Ten zavázal městský soud zabývat se čerpáním dotačních prostředků zvlášť na přímé a nepřímé náklady. Pokud by soudy konstatovaly, že nepřímé náklady sdílí osud přímých bez ohledu na to, zda byly skutečně čerpány z dotace, nerespektovaly by závěry předchozí soudní praxe NSS a rozšířeného senátu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[15] Vzhledem k tomu, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, zabýval se Nejvyšší správní soud její přípustností s ohledem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost přípustná, pouze pokud je podána z důvodu tvrzeného nedodržení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Dle judikatury je opakovaná kasační stížnost přípustná také tehdy, jestliže směřuje k právním otázkám, které v řízení o první kasační stížnosti nebyly a nemohly být řešeny (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). V nyní projednávané věci

pokračování

stěžovatelka namítá, že městský soud nedodržel závazný právní názor kasačního soudu, konkrétně jeho rozšířeného senátu. V tomto ohledu je tedy kasační stížnost přípustná.

[16] Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se předně zabýval obecně namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Bylo by předčasné zabývat se věcí samou, pokud by byl napadený rozsudek skutečně nepřezkoumatelný. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS, přičemž dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29], by konstatování nepřezkoumatelnosti mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností.

[19] Z nyní napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých skutečností městský soud vycházel, jak je hodnotil a z jakých důvodů rozhodl tak, jak je uvedeno ve výročí napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek jako celek za dostatečně odůvodněný a srozumitelný, tedy přezkoumatelný. Jak již bylo uvedeno, stěžovatelka namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pouze obecně. O přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí také skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry polemizuje. Tato námitka proto není důvodná.

[20] Stěžovatelka brojí proti závěru městského soudu, který konstatoval oprávněnost žalovaného rozhodnout o definitivním krácení dotace co do částky představující tzv. nepřímé náklady na spornou veřejnou zakázku. Namítá, že městský soud nerespektoval závazný právní názor rozšířeného senátu tohoto soudu.

[21] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury platí i pro zdejší soud vázanost právním názorem vysloveným v dřívějším rozsudku, rozhoduje-li o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu v téže věci za nezměněných poměrů. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007-56, obdobně ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, odst. [29] a násl., nebo ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, odst. [38]). V nyní projednávané věci navíc o předchozí kasační stížnosti rozhodl rozšířený senát, jehož rozhodnutí jsou obecně závazná pro tříčlenné senáty Nejvyššího správního soudu (§ 17 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*, srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2010, č. j. 1 As 77/2010-95, nověji např. ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 As 225/2017-22, odst. [15]). Jelikož se nezměnily poměry, je i kasační soud vázán ve věci předcházejícím rozsudkem rozšířeného senátu.

[22] Rozšířený senát v rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78 odkázal na své dřívější usnesení č. j. 6 Afs 270/2015-48 s tím, že v případě konečného rozhodnutí o nevyplacení (krácení) dotace je třeba rozlišovat, zda poskytovatelem dotace spatřované porušení souvisí s použitím již vyplacených prostředků dotace, nebo naopak s prostředky dosud nevyplacenými. V prvním případě může poskytovatel dotace svým rozhodnutím toliko dočasně pozastavit výplatu další části dotace, porušení rozpočtové kázně je oprávněn posuzovat příslušný správce daně, jehož závěry jsou pro poskytovatele dotace závazné. V případě dosud nevyplacených prostředků dotace je naopak rozhodnutí poskytovatele dotace o finálním nevyplacení části dotace jediným a konečným rozhodnutím (blíže viz odst. [12] až [15] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78).

[23] Následně rozšířený senát vytknul městskému soudu, že v projednávané věci odmítl žalobu, aniž by se zabýval tím, zda se žalovaným spatřované porušení pravidel při zadávání veřejné zakázky týkalo použití již vyplacených prostředků dotace, nebo dosud nevyplacených (odst. [17] a [27] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78). Konstatoval přitom, že obsah spisu nasvědčuje tomu, že částka přímých nákladů byla uhrazena z dotačních prostředků, žalovaný proto neměl pravomoc k vydání rozhodnutí o definitivním krácení dotace a takové rozhodnutí by bylo nicotné (odst. [20] a [23] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78). Tato nicotnost by však dle rozšířeného senátu nebránila přípustnosti zásahové žaloby (odst. [24] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78). Ve vztahu k nepřímým nákladům, které jsou předmětem nyní projednávané věci, rozšířený senát uvedl, že: *„ze spisu není zřejmé, zda došlo k jejich skutečnému čerpání z projektového účtu, tedy zda byly uhrazeny z dotačních prostředků a zda byla i tato část dotace vyčerpána. Je opět na účastnících řízení, aby relevantní okolnosti tvrdili a prokázali. Není vyloučeno ani to, že v případě zadržování částky odpovídající nepřímým nákladům bude namíste učinit odlišný závěr než v případě nákladů přímých. Zatímco zadržování částky odpovídající přímým nákladům může představovat nezákonný zásah, o nevyplacení nepřímých nákladů mohl být žalovaný oprávněn vydat rozhodnutí“* (odst. [26] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78).

[24] Oprávnění žalovaného rozhodnout o definitivním krácení části dotace odpovídající částce nepřímých nákladů a s tím související přípustnost zásahové žaloby tedy zůstaly otevřené v závislosti na tom, zda bude zjištěno jejich uhrazení z již vyplacených dotačních prostředků či nikoliv (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2023, č. j. 2 Afs 76/2021-56, odst. [15] a [16], ve skutkově shodné věci stěžovatelky, avšak v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného).

[25] Vázán názorem rozšířeného senátu, městský soud v dalším řízení postavil najisto, že přímé náklady byly skutečně uhrazeny z projektového účtu, tedy z již vyplacených prostředků dotace, naopak částka odpovídající nepřímým nákladům z projektového účtu hrazena nebyla. V tomto ohledu postupoval městský soud v souladu se závazným právním názorem rozšířeného senátu, který pro účely posouzení oprávnění žalovaného rozhodnout o definitivním krácení dotace označil za rozhodnou právě skutečnost, zda příslušné náklady byly či nebyly hrazeny z projektového účtu. Ve vztahu k přímým nákladům tedy žalovaný mohl rozhodnout toliko o dočasném nevyplacení dotace, ve vztahu k nepřímým nákladům však o definitivním. V takovém případě však bylo namíste odpovídající část zásahové žaloby směřující proti zadržování dotace odpovídající nepřímým nákladům odmítnout jako nepřípustnou, nikoliv zamítnout, neboť bylo vydáno rozhodnutí bránící její přípustnosti (viz odst. [27] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78). Tímto rozhodnutím je oznámení žalovaného ze

pokračování

dne 17. 6. 2014, ze kterého je zřejmé definitivní zkrácení poskytnuté dotace. Námitka nerespektování závazného právního názoru NSS je proto důvodná.

[26] K námitce stěžovatelky, že nepřímé náklady jsou vázány na ty přímé bez ohledu na to, v jaké výši a z jakého účtu byly hrazeny, Nejvyšší správní soud pouze stručně uvádí, že musí dát za pravdu žalovanému, že rozdělení přímých a nepřímých nákladů připustil rozšířený senát, který zjevně zavázal městský soud zabývat se čerpáním dotačních prostředků zvlášť ve vztahu k přímým a nepřímým nákladům. V opačném případě (vázanosti nepřímých nákladů na přímé bez ohledu na jejich skutečnou výši a z jakých prostředků byly zaplacený) by rozšířený senát nehovořil o možném odlišném závěru v případě nepřímých nákladů než v případě přímých nákladů podle toho, zda byly uhrazeny z dotačních prostředků či nikoliv.

[27] Nejvyšší správní soud přitom dodává, že ohledně jisté vázanosti nepřímých nákladů na přímé (plynoucí z rozhodnutí o poskytnutí dotace viz odst. [1] tohoto rozsudku) nedošlo ke změně poměrů oproti situaci, za které rozhodoval rozšířený senát, v tom smyslu, že by o určité vázanosti nevěděl. V odst. [19] rozsudku č. j. 9 Afs 314/2019-78 rozšířený senát k faktuře na částku ve výši 797 949,60 Kč (odpovídající přímým nákladům, pozn. NSS), kterou stěžovatelka uhradila dodavateli sporné veřejné zakázky, uvedl, že: „*Právě v souvislosti s touto platbou, spolu s na ni navázanými nepřímými náklady ve výši 18 %, poskytovatel dotace konstatoval porušení pravidel ve smyslu § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění.*“ Rozšířený senát si tedy byl vědom skutečnosti, že nepřímé náklady jsou na přímé náklady navázány a představují 18 % přímých nákladů. Přesto zavázal městský soud zabývat se uhrazením nepřímých nákladů zvlášť.

[28] Jelikož městský soud shledal, že nepřímé náklady nebyly hrazeny z projektového účtu, tedy z již vyplacených prostředků dotace, což ostatně stěžovatelka ani nezpochybňuje, dospěl v souladu s rozsudkem č. j. 9 Afs 314/2019-78 ohledně pravomoci žalovaného vydat rozhodnutí o definitivním krácení dotace k odlišnému závěru než u nákladů přímých. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Městský soud však pochybil, neboť měl v této části zásahovou žalobu odmítnout, jelikož zde existuje rozhodnutí bránící její přípustnosti – oznámení žalovaného ze dne 17. 6. 2014. Protože tak neučinil, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek zrušit ve výroku II., kterým městský soud zamítl žalobu ve zbylém rozsahu, a v souvisejícím výroku III., kterým městský soud rozhodl o nákladech řízení, a žalobu v dané části odmítnout namísto městského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto rozsudek městského soudu zrušil ve výrocích II. a III. (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Současně v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s. v části týkající se zadržování dotace představující nepřímé náklady, neboť již v řízení před městským soudem byly důvody pro odmítnutí žaloby v této části.

[30] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nevrací soudní poplatky za žalobu a za první kasační stížnost, jak v případě odmítnutí návrhu vyžaduje § 10 odst. 3 *in fine* a odst. 5 zákona o soudních poplatcích. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2021,

č. j. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS, odst. [31], totiž v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského (zde městského) soudu a současně odmítne žalobu, zaplacené soudní poplatky nevrací. V nyní projednávané věci se jednalo o opakovanou kasační stížnost téhož účastníka řízení, k jehož kasační stížnosti bylo dřívější rozhodnutí městského soudu zrušeno (rozsudek č. j. 9 Afs 314/2019-78), a podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS, odst. [45], se v případě takové kasační stížnosti soudní poplatek neplatí.

[31] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (zde městského) soudu a současně rozhodne o odmítnutí návrhu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v takovém případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).

[32] V projednávané věci byla zásahová žaloba částečně odmítnuta, částečně jí městský soud vyhověl (výrok I. napadeného rozsudku, který kasační soud nezrušil). Ve vztahu k odmítnuté části žaloby nemá podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení ani o žalobě, ani o kasační stížnosti. Ve vztahu k části zásahové žaloby, které městský soud vyhověl a konstatoval nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího v zadržování části dotace odpovídající přímým nákladům ve výši 797 949,60 Kč, byla stěžovatelka úspěšná oproti žalovanému, proto jí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží náhrada poměrné části nákladů řízení, které důvodně vynaložila. Tuto poměrnou část Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako 85 %, jelikož stěžovatelka se zásahovou žalobou domáhala ochrany proti zadržování celkové částky 941 580,53 Kč a úspěšná byla ve vztahu k částce 797 949,60 Kč, což po zaokrouhlení na celá čísla činí 85 % z celkové žalované částky.

[33] Náklady řízení stěžovatelky tvoří:

- soudní poplatky ve výši 7 000 Kč (2 000 Kč za žalobu; 5 000 Kč za kasační stížnosti, jež stěžovatelka uhradila v řízení o její první kasační stížnosti ve věci sp. zn. 9 Afs 314/2019);
- odměna advokátky za zastupování v řízení o žalobě, tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika k vyjádření žalovaného, doplnění skutkových tvrzení a důkazů dne 5. 6. 2023 a účast na ústním jednání dne 14. 6. 2023 a dne 26. 6. 2023. Doplnění žaloby ze dne 3. 11. 2016 o stanovisko Veřejného ochránce práv bez rozsáhlejší argumentace (č. l. 41 spisu městského soudu), čtyřminutové nahlédnutí do spisu dne 31. 8. 2017 (záznam na č. l. 66 spisu městského soudu) a doplnění skutkových tvrzení a důkazů dne 21. 6. 2023 (č. l. 157 spisu městského soudu) kasační soud ve shodě se zástupkyní (vyčíslení nákladů ze strany zástupkyně stěžovatelky na č. l. 188 spisu městského soudu) jako úkony neuznal. Ústního jednání dne 28. 6. 2023, na kterém byl vyhlášen napadený rozsudek, se zástupkyně stěžovatelky nezúčastnila. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tak činí 6 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 6 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 též vyhlášky.

pokračování

Zástupkyni stěžovatelky dále náleží náhrada výdajů spojených s cestou na dvě ústní jednání před městským soudem (§ 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu). Obě cesty na trase Plzeň – Praha v délce 94 km a zpět (celkem 376 km) zástupkyně uskutečnila osobním automobilem tovární značky Audi, jehož kombinovaná spotřeba je dle technického průkazu 4,4 l/100 km (č. l. 190 spisu městského soudu). Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023 (tj. v době uskutečnění cest; srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2022, č. j. 1 Afs 105/2022-95, odst. [68], nebo ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 As 230/2021-47, odst. [40]) činila sazba náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel 5,20 Kč. Pro uvedenou vzdálenost je tedy celková výše této náhrady 1 955,20 Kč. Vzhledem k uvedené spotřebě pohonných hmot a uvedené vzdálenosti byl celkový objem spotřebovaných pohonných hmot po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 16,54 l. Podle § 4 písm. c) výše citované vyhlášky činila výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty 44,10 Kč. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty tedy činila po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 729,41 Kč. Celková výše náhrady cestovních výdajů zástupkyně stěžovatelky za cestu na dvě jednání a zpět činila 2 684,61 Kč.

Zástupkyni též náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestami ve výši 1 200 Kč, neboť jedna cesta z Plzně do Prahy trvá osobním automobilem cca 1,5 hodiny, tj. při dvou cestách tam a zpět se jedná o 12 započatých půlhodin a výše náhrady činí 100 Kč za každou započatou půlhodinu (§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu].

Celková náhrada 24 284,61 Kč (20 400 Kč za 6 úkonů právní služby včetně náhrady hotových výdajů + 2 684,61 Kč cestovné + 1 200 Kč za promeškaný čas) je zvýšena o daň z přidané hodnoty, neboť zástupkyně doložila, že je jejím plátcem, rozhodnutím o registraci k dani na č. l. 189 spisu městského soudu, jakož i č. l. 19 spisu NSS ve věci sp. zn. 9 Afs 314/2019. Za řízení o žalobě tak náhrada činí dohromady po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 29 384,38 Kč;

- odměna advokátky za zastupování v řízeních o kasačních stížnostech, tj. sepsání kasační stížnosti v řízení pod sp. zn. 9 Afs 314/2019, vyjádření k otázce předkládané rozšířenému senátu (č. l. 72 spisu NSS ve věci sp. zn. 9 Afs 314/2019) a sepsání kasační stížnosti v nynějším řízení. Obdobně zde odměna podle citované vyhlášky činí 3 x 3 100 Kč a paušální náhrada 3 x 300 Kč (§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky]. I v tomto případě je náhrada zvýšena o daň z přidané hodnoty. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada činí dohromady 12 342 Kč.

[34] Celková výše stěžovatelkou účelně vynaložených nákladů je 48 726,38 Kč, z toho poměrná část 85 % činí po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 41 417,42 Kč. Žalovaný je tedy povinen stěžovatelce nahradit náklady řízení o žalobě a kasačních stížnostech ve výši 41 417,42 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2024

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

